

De Jubelronde

de erfenis van de Zwervende Wolven

De Jubelronde

de erfenis van de Zwervende Wolven

Bart van der Lugt

Schrijver en coverontwerp: Bart van der Lugt

ISBN: 978-94-02110-71-5

© Bart van der Lugt

hoe dit verhaal tot stand kwam

In mijn 'jonge jaren' (we spreken nu over de periode van 1970 tot en met 1986) was ik als welp, verkenner, voortrekker, Bagheera en vaandrig lid van de Enschedese Vaandrig Leppink Groep. Deze in 1923 opgerichte scoutinggroep vierde in 2013 haar maar liefst 90 jarig bestaan, en als een groep zólang bestaat wordt het (dat vond ik in 2009 tenminste) tóch eens tijd om dit stukje Enschedese scoutinggeschiedenis op papier te gaan zetten.

Het uiteindelijke resultaat was een jubileumboek met daarin een combinatie van 'geschiedkundige feiten', herinneringen, anekdotes en natuurlijk foto's over en van (oud)leden. En om een en ander een beetje leesbaar te houden had ik al snel besloten al die informatie te gaan verdelen over een aantal fictieve tijdschriften. In mijn eigen verkennertijd las ik namelijk altijd met veel plezier 'de verkenner'; het maandblad van de toenmalige Nederlandse Padvindere Vereniging. Het leek me dus een leuk idee om dit boek, als het ware een samenvoeging te laten zijn van een aantal exemplaren van zo'n tijdschrift. En, aangezien de verkenner van toen inmiddels ook een stukje ouder is geworden, heb ik mijn blad (en eveneens het jubileumboek) 'De Voortrekker' genoemd. Al die informatie werd verdeeld over een aantal vaste rubrieken met daarin de geschiedenis van de groep, korte en lange verhalen over specifieke onderwerpen en de verhalen van een aantal (oud)leden. Wat echter nog ontbrak was een 'rode draad' die al die tijdschriften, en daardoor al die tijdsperiodes, zou gaan verbinden.

Deze rode draad werd uiteindelijk gevormd door het vervolghet verhaal 'de Jubelronde en de erfenis van de Zwervende Wolven'. En dit verhaal is eigenlijk toch wel op een bijzondere manier tot stand gekomen. Ik realiseerde me

namelijk op een gegeven moment dat het laatste gedeelte van het jubileumboek (de 'jubileumuitgave 2013') verslag zou gaan doen over het (op dat moment) heden. En wie kan over dat heden nu beter vertellen dan de Vaandrig Leppink Groep zélf. Het leek me dus een goed idee om in dit jubileumnummer de huidige (jeugd)leden aan het woord te laten. En tot mijn grote genoegen bleken er, begin 2012, drie 'meidenscouts' (hoewel zij toen zelf nog steeds de oude term 'padvindster' prefereerden) te staan springen om over het jubileumjaar te gaan schrijven. Dit vond ik zó leuk dat ik vond dat daarmee iets speciaals gedaan moest worden.

Het uiteindelijke resultaat was een met z'n vieren vormgegeven mix van de ideeën en belevenissen van deze drie en een fictieve (maar zeer zeker niet minder spannende) zoektocht in het verleden geworden. De drie hoofdpersonen in het verhaal waren uiteraard op dit drietal gebaseerd, en ik heb het hen bepaald niet gemakkelijk gemaakt. Regelmatig kregen zij van mij een situatie voorgelegd waarover zij zich dan moesten voorstellen hoe zij (hun personages dus) zouden gaan reageren. Ik heb hen op een gegeven moment zelfs met een aantal vage aanwijzingen (dezelfde aanwijzingen die hun personages in het verhaal hadden gekregen) op pad gestuurd om de sleutel tot de uiteindelijke oplossing van de zoektocht te ontcijferen. 't Was uiteraard spannend of ze er in zouden slagen, maar dit drietal bleek werkelijk óveral tegen opgewassen te zijn.

Het uiteindelijke resultaat was een videoboodschap die ik, zittende aan de Turkse zuidkust, met veel genoegen heb zitten bekijken . . . het was ze gelukt ! Uiteraard heb ik hen ook gevraagd mij te vertellen wat er volgens hen nog aan het geheel ontbrak. Mijn originele verhaallijn was er één van codes en zoektochten, maar dit drietal vond dat er toch ook wel wat romantiek in voor zou mogen komen. Dus, zo gezegd,

zo gedaan. Een en ander leidde tot een zódanig goed en veelvuldig contact dat ik me, tijdens een ontmoeting met hen bij het clubhuis van de groep, plotseling realiseerde dat ik hen op dat moment eigenlijk pas voor de twééde keer zou ontmoeten. In mijn beleving kenden we elkaar al járen.

Het nadeel van dat vervolgverhaal was echter dat ik hierdoor aan een bepaald aantal bladzijden gebonden was. En aangezien er zóveel meer te vertellen viel dan ik 'kwijt kon' ontstond bij mij al snel het idee dit vervolgverhaal (onder andere als verrassing voor 'mijn padvindsters') verder uit te werken tot een complete roman. De originele verhaallijn is hier uiteraard in terug te vinden, maar het vervallen van de al eerder genoemde beperkingen bood me de mogelijkheid een aantal extra gebeurtenissen in het verhaal te verwerken. De meisjes van de Jubelronde hebben meer moeite moeten doen om alle aanwijzingen en dergelijke bij elkaar te sprokkelen, en in tegenstelling tot het originele verhaal bestaat de Jubelronde in dit boek niet uit drie, maar uit vier personen. Het vierde meisje, Marlies Boombeek, is een volledig fictieve figuur die in het geheel een bescheiden rol lijkt te spelen . . . lijkt te spelen, want de zorgvuldige lezer zal merken dat er meer met haar aan de hand is dan in eerste instantie blijkt.

dit boek is opgedragen aan

Carmen 'de Rooy' Oosterloo

Madelon 'Fuerte' Sterk

Sylke 'van Vliet' de Jong

zonder jullie hulp, enthousiasme en inspiratie
zou ik het nooit hebben kunnen schrijven

1941

De straten van Enschede waren donker en verlaten; donker vanwege de inmiddels ingevoerde verduistering, en verlaten als gevolg van de aan de bevolking opgedrongen avondklok. Het was dan ook het verstandigste veilig thuis te blijven en de donkere straten over te laten aan de gehate Duitse patrouilles. Dit advies nam overigens niet iedereen zich ter harte. Eén van deze onverstandigen stond, diep weggedoken in de schaduw, te wachten tot een viertal luidruchtige Duitse militairen ver genoeg waren doorgelopen. Toen de rust weer op de oude markt was teruggekeerd waagde hij, gebogen onder het gewicht van een duidelijk zware kist, de oversteek naar de deur die toegang gaf tot Enschede's oudste kerk. Een zacht klopje was voldoende om hem toegang te verschaffen, en de man verdween in het duister van het gebouw.

1948

Het was alweer drie jaar geleden dat Nederland was bevrijd van de Duitse bezetting. Een Enschede's gezin laadde een, door de Britse bevrijders afgedankte legertruck met huisraad en enkele schilderijen, die zij voor de verzamelwoede van de voormalige bezetters verborgen hadden weten te houden. De vader van het gezin bleef even met één van de, in bruin papier verpakte schilderijen in zijn handen staan; verloren in de herinneringen aan een gebeurtenis die zich zo'n zeven jaar daarvoor had afgespeeld. Zij hadden hem dit toevertrouwd, maar zouden nooit meer komen om het weer van hem in ontvangst te nemen. Wat nu te doen ? Aan zijn besluiteloosheid, en aan zijn herinneringen, kwam abrupt een einde doordat zijn vrouw hem wat ongeduldig op de tijd wees. Hij vouwde het bruine papier weer zorgvuldig rond het schilderij, legde het voorzichtig in de laadruimte van de truck

en nam plaats achter het stuur. Het was immers nog een héél eind rijden naar Haarlem.

1977

'Er moet nu even stevig aangepakt worden, jongens. We moeten ons clubhuis uiterlijk aan 't einde van de week afgebroken en verplaatst hebben, en er ligt mij nog véél te veel materiaal rond te slingeren.' De verkennersleider keek met een licht gevoel van ongeduld naar de voor hem verzamelde jongens. Een aantal van hen werd dan ook direct aan 't werk gezet, om alles wat er her en der nog verspreid lag 'in een rap tempo' in kisten in te pakken en af te voeren naar hun tijdelijke onderkomen op 't Stroink. Hij keek nog even met een gevoel van spijt naar de vele gevelde bomen; bomen die ooit eens deel hadden uitgemaakt van een prachtig bosperceel waarop menig scoutinggroep jaloers geweest was. Maar gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer. Er was werk aan de winkel, dus haastte hij zich naar de vrachtwagen om een handje te gaan helpen bij het laden.

2012, de ontmoeting

Het was een uur of half vijf, op zomaar een zaterdagmiddag in 2012. Twee padvindsters van het Samedovendel van de Vaandrig Leppink Groep liepen samen de trap op, die hen voerde naar de zolder van de grote schuur op erve 't Stroink. Zij waren intensief met elkaar in gesprek; een gesprek dat (zoals dat meestal ging bij deze twee vijftienjarige meiden) jongens als onderwerp had. Het tweetal had dan ook helemáál niet in de gaten dat hun teamleidster, Miko Atanoke, boven aan de trap op hen stond te wachten.